

sat og forstærket medvirken af NGO'erne skal derfor støttes. Jeg kan nævne, at vi i forbindelse med forberedelserne til det paneuropæiske møde i Århus til næste år netop har gjort NGO'ernes rolle til et hovedemne. Spørgsmålet om offentlighedens mulighed for at blive oplyst og deltage og præge beslutningerne er et vigtigt tema. Under konferencen har vi også givet NGO'erne ansvar for at tilrettelægge en mødedag under konferencen, og det siger sig selv, at når den store danske delegation, hvor der netop er mange NGO'ere med, tager til New York, vil de kontakter, vi på både regeringsplan, partiplan og NGO-plan kan få med ligesindede i andre lande, spille en betydelig rolle. På stort set alle de møder, jeg har været med til, er der lagt kolossal megen vægt på at have denne kontakt til NGO-miljøet. I stedet for at se NGO'ernes kritik som et irritationsmoment har jeg altid følt, at den var en løftestang og et nødvendigt korrektiv i indsatsen.

For det andet må vi ændre produktions- og forbrugsmønstrene, og i den forbindelse må vi arbejde for, at økologisk drift indarbejdes som en del af strategien for en bæredygtig udvikling. Vi må også ændre produktions- og forbrugsmønstrene, så der produceres den samme mængde varer og tjenesteydelser med et mindre ressource- og energiforbrug. Det kan udmærket lade sig gøre. Vi har alle mulige gode eksempler på det, og vi bliver derfor nødt til at tage konsekvensen af vores viden og behovet på dette område. EU har på det netop afholdte møde i Kommissionen for Bæredygtig Udvikling fremlagt et initiativ, hvor der peges på, at ressourceproduktiviteten sandsynligt kan firedobles inden for de næste to til tre årtier.

For det tredje har vi lært af de 5 års erfaringer med CSD, at vi må arbejde hen imod en prisreform. Jeg sigter hermed til udfasning af subsidier, der er skadelige for miljøet, internalisering af miljøomkostninger i priserne og en gradvis bevægelse bort fra beskatning af arbejde og investeringer til beskatning af ressourceudnyttelse, for ikke at tale om ressourceoverforbrug.

I forberedelserne til den særlige generalforsamling har Danmark arbejdet stærkt for at give globaliseringen en fremtrædende plads. Globaliseringen er blevet det dominerende træk i den internationale udvikling. De aftaler, der er indgået om liberalisering af den internationale handel, sigter i sidste ende på at stille den enkelte borger økonomisk bedre, og selvfølgelig er det et prisværdigt sigte; men dette økonomiske sigte

kan ikke stå alene. På såvel nationalt som internationalt plan må vi stræbe efter at beskytte borgerne mod globaliseringens socialt og miljømæssigt skadelige sidevirkninger, og regeringen er af den opfattelse, at det, der skete på WTO's møde i Singapore, var en betydelig skuffelse, fordi man netop ikke fik en tilfredsstillende løsning på spørgsmålet om miljø og handel.

Der må derfor foretages en vurdering af globaliseringens virkninger på den bæredygtige udvikling. Kommissionen for Bæredygtig Udvikling har her en vigtig rolle, fordi det er her, man kan samle trådene. Det er her, vi kan få diskuteret tingene på en ordentlig måde, og det er her, der er tradition for at skabe eller igangsætte det regelværk, der er nødvendigt. Vi har aldrig accepteret markeder uden regler, uden færdselsregler, uden bestemmelser og begrænsninger, og noget tilsvarende må også gælde på det globale marked, som jeg prøvede at sige i New York under det sidste møde. Vi er sat til at beskytte junglen, men ikke jungleloven, når det drejer sig om det internationale samarbejde.

Danmark har endvidere i det forberedende arbejde givet høj prioritet til områderne ferskvand, energi og skove; en prioritering, vi er helt enig med de øvrige EU-lande om. Der er almindelig enighed om, at verdens ferskvandsproblemer måske er de allermest akutte. Mangelen på ferskvand er åbenbar og mange steder i verden særdeles alvorlig. Derfor har EU fremlagt et globalt vandinitiativ, og Danmark vil fuldt ud støtte, at ferskvandsproblemerne tages op i Kommissionen for Bæredygtig Udvikling allerede på den session, der skal finde sted i 1998, hvor vi gerne skulle kunne nå til enighed om de nødvendige handlingsforslag. Disse kan føre frem til en strategi for et bæredygtigt forbrug af ferskvand, der omfatter genbrug, spildevandsforvandling, sund drikkevandsforsyning, sanitet, beskyttelse mod miljøfarlige kemikalier osv., og et hovedproblem bliver at finde en balance mellem landbrugets, industriens og husholdningernes vandforbrug.

På initiativ af Danmark og Østrig har EU desuden fremsat en idé om at etablere en fælles global strategi for en bæredygtig energifremtid. Betragtningen er den helt enkle, at energiområdet spiller en nøglerolle i bestræbelserne på at nå de økonomiske, sociale og miljømæssige mål, der tilsammen er udtryk for en bæredygtig udvikling. Vi vil derfor arbejde for, at der ned sættes en gruppe af energi- og miljøeksperter, som skal være åben for alle, og som skal have